

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH TÁM DUƠNG DẬT CHI LÊN TIẾNG GIẢI VÂY

Cát Nhĩ Đan đã phần nộ đến trình độ không nhẫn nại được nữa, lại nghe Hối Thông tán dương Vi Tiểu Bảo một cách quá lố thì không nghĩ gì nữa, lập tức lớn tiếng hô :

- Há tử xí pá gì. Nầy má hùng. Cá nê tử tinh gì.

Bọn vệ sỹ đứng ở phía sau nghe vương tử hạ lệnh liền giơ tay lên.

Ánh hoàng quang lấp lánh, chín mũi kim tiêu chia nhau bắn tới trước ngực Hối Thông , Trùng Quan và Vi Tiểu Bảo.

Hai bên đứng cách nhau rất gần. Cát Nhĩ Đan lại ra lệnh phát tiễn bằng tiếng mõng cổ, mọi người đều chẳng hiểu hắn nói gì, nên không kịp đề phòng.

Chín mũi kim tiêu vọt ra nhanh như chớp, thoáng cái đã đến trước ngực ba người.

Hối Thông và Trùng Quan đều bật tiếng la ;

- Úi chà !

Hối Thông lại sử "Phát nạp công" phát tay áo một cái cuốn lấy ba mũi phi tiêu.

Trùng Quan chấp tay lại ra chiêu "Kính lễ Tam Bảo".

Ba mũi kim tiêu đều bị kẹp vào trong lòng bàn tay lão.

Còn ba mũi tiêu bắn tới Vi Tiểu Bảo bật lên một tiếng "chát" vang dội.

Cả ba mũi đều bắn trúng trước ngực gã.

Cả chín mũi kim tiêu đều đồng thời phát ra và tới đích cùng một lúc.

Hối Thông và Trùng Quan có muốn cứu viện Vi Tiểu Bảo dĩ nhiên chẳng tài nào kịp được. Cả hai lão giật mình kinh hãi.

Lại nghe thấy tiếng lách tách cả ba mũi tên cùng rớt xuống đất.

Nguyên Vi Tiểu Bảo mặc bộ bảo y hộ thân, nên những mũi kim tiêu không đủ thương được gã.

Diễn biến này khiến cho bao nhiêu người trong đại điện giật mình kinh hãi. Họ thấy Vi Tiểu Bảo còn nhỏ tuổi quá mà đã luyện thành "kim cương hộ thể thân công". Một môn nội công tối cao của phái Thiếu Lâm , trách nào họ chẳng kinh dị.

Quần hào còn đang ngỡ ngàng, Xương Tề Lạt Ma cười nói :

- Tiểu cao tăng đã luyện môn " Kim cương hộ thể thân công" dẫu rằng trình độ này thật hiếm lắm, nhưng dường như hãy còn chỗ khiếm khuyết chưa đạt tới trình độ tối cao là hất bắn ám khí đi, mà còn để những mũi tiêu đâm rách áo bào thành ba lỗ thủng nhỏ

Nguyên hân đã nghe được những bậc cổ lão đồn đại thì môn " Kim cương hộ thể thân công" ai mà luyện được tới trình độ xuất thần nhập hoá thì quanh mình đều có một luồng cương khí vô hình bao bọc, binh khí hay ám khí của địch nhân tập kích chưa sát tới người đã bị đẩy hết ra. Nhưng đó chỉ là những điều truyền thuyết trong võ lâm, chứ chưa ai hay có người nào luyện được tới trình độ này không.

Bữa nay mọi người nhìn thấy Vi Tiểu Bảo không bị tiêu thương, là được mục kích tận kích suốt đời chưa gặp qua và được mở rộng tầm mắt.

Quần hào đều nghĩ bụng ;

- Vi tiểu hoà thượng đã có bản lĩnh ghê gớm đến thế, trách gì y chẳng được liệt vào hàng chữ "Hối" trong phái Thiếu Lâm , song song với phương trượng chùa này là Hối Thông đã nổi danh trên trấn giang hồ hàng mấy chục năm.

Thực ra Hối Thông và Trùng Quan đã luyện thành thủ pháp bắt kim tiêu là ao minh lắm rồi. Nếu nội ngoại công của hai lão chưa tới mức độ ghê gớm thì khó mà đạt được.

Còn Vi Tiểu Bảo lại tỏ ra bản lĩnh tự mình hứng lấy mũi tiêu một cách thần diệu khôn lường, nghĩa là còn cao thâm hơn cả hai nhà sư già kia một bậc, nên họ không để ý tới hai lão nữa.

Vi Tiểu Bảo bị ba mũi phi tiêu bắn trúng ngực cũng cảm thấy đau đớn kịch liệt, nhất là một mũi bắn vào cạnh chỗ vết thương làm cho gã đau tới xương tủy, cơ hồ hơi thở không thông, muốn nói cũng không thốt nên lời được, nên gã chỉ miễn cưỡng mỉm cười, chẳng nói năng gì.

Mọi người lại cho rằng bản lĩnh gã cao thâm vượt mức, không thèm lên tiếng tranh luận với những lời phê bình vô lối của Xương Tề Lạt Ma.

Ai cũng lầm bầm :

- Lão bảo thân công y chưa luyện tới nơi, nhưng nếu ta thử bắn ba mũi ten vào người lão thì rằng trước ngực lão đã thủng thành ba huyết động lớn, chứ đâu phải chỉ xuyên thủng ba lỗ nhỏ ở ngoài áo như người ta được ?

Có điều họ đã cùng phe với Xương Tề Lạt Ma, chẳng lẽ lại buông lời mạt sát hân.

Cát Nhĩ Đan thấy bản lĩnh Vi Tiểu Bảo gồm ghê quá chừng, bao nhiêu lửa hận trong lòng đều tắt ngấm. Hắn tự nhủ :

- Võ công của Thiếu Lâm quả nhiên danh bất hư truyền.

Xương tề lại nói :

- Võ công của chùa Thiếu Lâm nay chúng ta đã được chứng kiến, dĩ nhiên chẳng phải chỉ có hư danh, không bằng rầm chó. Nhưng trong quý tự mà oa tàng phụ nữ thì không khỏi tổn thương tới giới luật thanh qui.

Hối Thông nét mặt sa sầm hỏi ;

- Đại Lạt Ma nói thế chẳng khỏi có chỗ sai lầm. Tệ tự trước nay không đón tiếp nữ thí chủ lên chùa lễ Phật, vậy việc oa tàng phụ nữ từ đâu mà ra ?

Xương Tề cười đáp :

- Trên chốn giang hồ người ta đồn đại âm ỹ cả lên, có thể nói là chúng khẩu đồng từ.

Hối Thông phương trượng tửm tửm cười đáp ;

- Những lời đồn đại trên chốn giang hồ, hà tất các vị phải để ý làm gì ! Tỷ như sư đệ Hối Minh không để ngoại cảnh làm cho xúc động mới là giác ngộ đạo lý huyền diệu. Cái đó chứng minh công phu về chính giáo.

Xương tề Lat Ma nói :

- Bần tăng lại nghe trong thiền phòng của vị tiểu cao tăng này ngấm ngấm lưu giữ một vị mỹ nữ tuyệt sắc giai nhân, mà lại là chính y dùng cường lực bắt đem về. Chẳng lẽ y với vị mỹ nữ đó tuyệt không một chút động tâm.

Vi Tiểu Bảo lúc này đã hết nghệt thở. Gã ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi ;

- Sao bọn họ lại biết vụ này.

Sau dường như gã hiểu ra, bụng bảo dạ :

- Phải rồi ! Vị tiểu cô nương mặc áo lam đã trốn đi, dĩ nhiên có về mách bọn sư trưởng. Những người này chắc là cứu binh của cô đưa tới định để giải cứu cho cô vợ mình. Lão này bảo trong phòng ta có giấu mỹ nữ, thì ra cô vợ mình chốn ra mà chưa gặp họ.

Gã liền mỉm cười đáp :

- Trong phòng tiểu tăng có phụ nữ không vào coi sẽ rõ. Nếu các vị cao hứng thử vào chơi cũng chẳng hề chi.

Cát Nhĩ Đan lớn tiếng :

- Phải lắm ! Chúng ta đi xục tìm cho rõ trắng đen.

Hắn nói rồi đứng dậy vừa vẫy tay vừa hô :

- Xục tìm trong chùa đi !

Hối Thông hỏi :

- Không hiểu điện hạ vâng lệnh gì đến xục xạo bản tự ?

Cát Nhĩ Đan đáp :

- bản nhân hạ lệnh là được rồi. Hà tất phải vâng lệnh người nào khác ?

Hối Thông nói :

- Điện hạ nói thế là sai . Điện hạ là vương tử ở đất Mông Cổ, dĩ nhiên bản tự không phải dưới quyền quản lý của điện hạ.

Cát Nhĩ Đan trở vào Mã tổng binh nói :

- Vậy y là mệnh quan của triều đình, chắc y có đủ tư cách hạ lệnh xục tìm trong quí tự.

Hắn đã mục kích võ công của tăng lữ chùa Thiếu Lâm rất cao cường mà nhân số lại đông đảo. Nếu xảy cuộc động võ thì bên mình không thể địch nổi chùa Thiếu Lâm , liền buộc thêm một câu :

- Nếu các vị phản kháng mệnh lệnh của triều đình, tức là cố ý tạo phản.

Hối Thông nói :

- Bọn lão tăng chẳng khi nào dám chống đối mệnh lệnh của triều đình. Nhưng một vị võ quan dưới trướng Bình Tây Vương ở Vân Nam không thể can thiệp đến công việc tỉnh Hà Nam, mặc dầu quyền lực của Bình Tây Vương rộng lớn đến đâu cũng vậy.

Hối Thông là người rất tinh tế. Chỉ khi nào bàn luận đến thiên lý là lão không khỏi có chút si mê. Ngoài điểm đó, đối với thế vụ lão lý luận đâu ra đấy, chứ chẳng "ù càng cạc" như Trùng Quan lão hoà thượng.

Xương Tề Lạt Ma cười hỏi ;

- Vị tiểu cao tăng đây đã ưng thuận cho xục tìm, sao phương trượng đại sư lại còn cản trở ? Chẳng lẽ thiếu nữ tuyệt sắc kia không để trong phòng Hối Minh thiền sư mà là ở...hà hà,...trong phòng của phương trượng đại sư ?

Hối Thông hỏi lại :

- A Di Đà Phật ! Tội nghiệp ! Thật là tội nghiệp ! Sao đại Lạt Ma lại nói vậy ?

Bỗng có thanh âm trong trẻo từ phía sau Cát Nhĩ Đan cất lên :

- Tàu điện hạ ! muội tử của tiểu nhân hiển nhiên bị tên tiểu hoà thượng này bắt đem lên chùa. Vậy xin bảo gã phải giao người ngay. Không thì chúng ta quyết chẳng bãi binh, châm lửa đốt chùa Thiếu Lâm đi !

Hiển nhiên là thanh âm một cô gái, nhưng lại từ miệng một hán tử mặt vàng như nghệ, râu ria xồm xoàm nói ra.

Vì Tiểu Bảo vừa nghe đã biết ngay người này chính là nữ lang áo lam hoá trang, bôi mặt vàng dán râu giả vào để trà trộn đi theo mọi người. Nếu không để ý thì chẳng thể nào nhận ra được.

Gã mừng rỡ nghĩ bụng :

- Mấy hôm nay ta đang bồn chồn vì cô vợ chưa hiểu họ tên trốn ra khỏi chùa không biết đi đâu ? Bây giờ ta mới hiểu cả hai cô cùng một phe với vương tử mộng cổ thì việc tìm kiếm cô vợ mình chẳng khó khăn gì.

Hồi Thông cũng nhận ra liền hỏi :

- Té ra vị này là nữ thí chủ bữa trước đã tới tệ tự đả thương tặng chúng. Quả còn một vị nữa đã ở tệ tự dưỡng thương, nhưng cô đó theo cô điồi kia mà ?

Thiếu nữ tức giận đáp :

- Về sau muội tử của ta bị tên tiểu hoà thượng này bắt đem lên chùa. Cả sư già kia cũng trợ thủ cho gã để đánh ngã muội tử của ta.

Thị vừa nói vừa trở vào Trùng Quan .

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nghĩ thầm :

- Hồng bát ! Trùng Quan không biết nói dối. Vụ này không khéo vỡ lở mất, biết làm sao bây giờ ?

Trong lúc thăng thốt gã chưa nghĩ được kế gì. Thiếu nữ lại trở vào mặt Trùng Quan hỏi :

- Lão hoà thượng kia ! Việc đó có không ? Nói mau ! Nói mau !

Trùng Quan chấp tay hỏi lại :

- Xin nữ thí chủ cho biết lệnh muội đi đâu ? Tệ sư thúc trúng phải chất kịch độc của y. Chỉ một mình y có thuốc giải. Nữ thí chủ là bậc đại từ đại bi xin mau đi cầu lệnh muội ban thuốc giải cho. Tuy tệ tiểu sư thúc trí tuệ cao thâm, đã khám phá ra cuộc sinh tử của con người, chẳng hề bặt tâm, Nhưng ...hồi ôi...

Trùng Quan nói quanh nói quẩn một tràng dài, người nghe tuy không hiểu hết nhưng cũng biết đại ý là nữ lang áo lục không ở trong chùa và Vì Tiểu Bảo bị cô

hạ độc, lão đang muốn tìm cô để xin thuốc giải, không thì tính mạng gã khó mà bảo toàn được.

Mọi người thấy tướng mạo lão ngây ngô, giọng nói cực kỳ thành khẩn, đều tin là chuyện thật, lại nghĩ thầm :

- Phòng ốc trong chùa Thiếu Lâm có đến hàng trăm hàng ngàn. Dù họ để cho mình đi lục soát thì trong một vài giờ cũng khó mà kiểm thấy được.

Nhà sư già đã nói vậy mà mình xục tìm không ra há chẳng bị một phen bẽ mặt ?

Lại nghe thiếu nữ áo lam thết lên lanh lảnh :

- Muội tử của ta hiển nhiên bị các người bắt đem lên chùa, ta chắc rằng đã bị các người giết chết rồi. Các người là một lũ ác tăng làm việc thương thiên bại lý, huỷ thì cho mất tích, dĩ nhiên không tìm ra được.

Thị nói mấy câu sau vừa tức giận vừa bồn chồn, thanh âm ra vẻ nghẹn ngào.

Cát Nhĩ Đan gật đầu nói theo :

- Như vậy có lý lắm. Tên tiểu hoà thượng này quả không phải hảo nhân.

Thiếu nữ áo lam trở vào mặt Vi Tiểu Bảo lớn tiếng thoá mạ :

- Quân đồn mặt kia ! hôm đó...hôm đó ngươi vào kỹ viện trăng gió với bọn đàn bà mèo mả gà đồng, lại thấy muội tử của ta nhan sắc kiều diễm rồi sinh lòng đen tối rồi sinh lòng đen tối. Nhất định muội tử của ta không chịu...Không chịu để ngươi thoả mãn thú tính mới ra tay hạ sát. Người dám lèn mò vào cả lầu hồng kỹ viện thì còn việc gì là người không kiêng dè nữa?

Hối Thông nghe thị nói vậy chỉ tủm tủm cười nghĩ bụng :

- Chẳng qua cô này khéo bịa đặt, chứ làm gì có chuyện đó ?

- Trùng Quan chẳng hiểu lầu hồng kỹ viện là những nơi thế nào, lão tưởng những nơi này cũng như viện Giới Luật,viện Đạt Ma hay viên Chính Giác ở trong chùa, nên bụng bảo dạ:

- Tiểu sư thúc ta là nhân vật tinh tiến phi thường, chuyên cần Phật pháp. Đây chắc là thứ Ba La Mật rất tinh tiến trong lục Ba La Mật. Nếu vậy tiểu sư thúc vào kỹ viện tu hành thì cũng là một điều hay lắm chứ sao ?

Vi Tiểu Bảo trong lòng hồi hộp, chỉ sợ thiếu nữ áo lam mồm năm miệng mười đem bao nhiêu chuyện mình quấy phá trong kỹ viện nói huỵch toẹt ra hết thì chỉ còn đường chui xuống đất cho khỏi hổ thẹn.

Đột nhiên, một người đứng ở phía sau Mã tổng binh bước ra chấp tay nói :

- Thừa nhĩ cô nương ! Tiểu nhân biết rõ vị tiểu thiên sư này giữ giới luật rất thâm nghiêm, quyết không có chuyện y bước chân vào kỹ viện. Tiểu nhân e rằng nhĩ cô nương nghe lời phao đồn thất thiệt.

Vi Tiểu Bảo nghe thấy hán tử bước ra, trong lòng mừng rỡ vô cùng.

Nguyên hán tử này là Dương Dật Chi mà gã đã được gặp ở Bắc Kinh

Hôm ấy Dương Dật Chi hộ vệ Ngô ứng Hùng lai kinh mà Vi Tiểu Bảo đã gặp gỡ hán mấy lần. Gã chắc là hán đã theo Ngô ứng Hùng về Vân Nam rồi lại được cất đi với Mã tổng binh tới đây. Nhưng từ nãy đến giờ hán đứng úi đầu ở phía sau mọi người nên gã không nhận ra.

Thiếu nữ tức giận hỏi :

- Sao ngươi biết thế ! Chẳng lẽ ngươi quen biết gã ?

Dương Dật Chi vẻ mặt rất cung kính đáp :

- Không những tiểu nhân nhận biết vị tiểu thiên sư này mà cả thế tử của chúng ta cũng quen biết y. Vị tiểu thiên sư này có ơn lớn với vương phủ chúng ta. Trước khi y xuất gia nguyên là một vị công công ở Hoàng cung. Vì vậy tiểu nhân dám nói quyết y chẳng đến kỹ viện làm chi, cả những việc cưỡng bách tam cô nương gì gì nữa cũng đều không phải sự thực. Xin nhĩ cô nương minh xét.

Quần hào nghe hán nói đều "ủa" lên một tiếng và nghĩ thầm :

- Nếu quả gã đã làm thái giám thì dĩ nhiên gã còn đến lâu hồng kỹ viện làm trò gì ? Cả việc bắt cóc phụ nữ đem giấu vào chùa cũng thành vô lý.

Thiếu nữ áo lam thấy thái độ mọi người biết là không ai tin mình nữa, thị càng tức giận, quát hỏi :

- Sao ngươi biết gã là thái giám ? Nếu gã là thái giám sao còn đòi lấy...lấy muội tử ta...làm vợ ? Chẳng những tên tiểu hoà thượng này nói toàn chuyện gió trăng, ong bướm, mà cả lão hoà thượng già kia cũng mồm miệng lém lầu, nói toàn chuyện lẩn tránh để toan bài sơm sỡ.

Thị vừa nói vừa trở vào Trùng Quan .

Quần hào thấy Trùng Quan đã tuổi ngoài tám mươi, mặt mũi hiền lành, lại đầy vẻ ngây ngô chất phác. Vừa rồi nghe lão nói ấp a ấp úng phô diễn ý tưởng một cách khó khăn, tưởng khắp thiên hạ tìm một người thứ hai miệng lưỡi ngọt ngào như lão thật không phải chuyện dễ dàng, mà bảo là lão mồm miệng lém lầu thả lời ong bướm thì còn trời nào tin được ? Ai nấy đều không đếm xỉa tới lý thuyết của thiếu nữ áo lam và chỉ hối hận đã trót nghe lời nói một chiều của thị đường đột đến chùa Thiếu Lâm để bị một phen trơ trẽn, nên trong lòng cực kỳ hối hận.

Dương Dật Chi lại nói :

- Thừa nhĩ cô nương ! Nhĩ cô nương còn nhiều điều chưa hiểu ! Vị tiểu thiên sư này trước khi xuất gia đầu Phật là một nhân vật rất nổi danh. Y chính là Quế công công đã ra tay tru lục tên đại gian thần Ngao Bái. Vương gia chúng ta bị người hãm hại còn thiếu suốt đời phải chịu hàm oan. May nhờ vị tiểu thiên sư này hết sức trình bày trước mặt Hoàng Thượng khiến Vương gia bình yên vô sự. Ôn đức cao cả này đến nay vẫn chưa đền đáp.

Mọi người đều đã nghe tên Tiểu Quế Tử hạ sát Ngao Bái, và còn hiểu Tiểu Quế Tử là một tên tiểu thái giám được Vua Khang Hy rất sủng ái, nên nghe Dương Dật Chi nói vậy đều "ồ" lên một tiếng kinh ngạc.

Vi Tiểu Bảo cười hỏi :

- Dương huynh ! Lâu nay bản tăng không được gặp, lệnh thế tử có được bình yên chăng ? Cái việc nhỏ mọn ngày trước phỏng có chi đáng kể mà Dương huynh phải bận tâm ? Dương Dật Chi đi theo Mã tổng binh lên núi Thiếu Thất, chỉ có mấy người trong bọn thủ hạ của Bình Tây Vương là biết hán còn bọn Cát Nhĩ Đan và Xương Tề Lạt Ma đều không hiểu danh tính hán là gì ? Bây giờ họ nghe Vi Tiểu Bảo kêu hán bằng "Dương huynh" thì dĩ nhiên hán từng quen biết tên tiểu hoà thượng này, chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Dương Dật Chi đáp :

- Thiên sư hoài bão tấm lòng từ bi bác ái, quen làm điều thiện cho người mới bảo đó là chuyện nhỏ mọn, nhưng Vương gia của bọn tiểu nhân lấy làm cảm kích vô cùng. Dù Hoàng Thượng là bậc thánh minh, xét việc rõ gian ngay đen trắng, nhưng cũng phải trải qua một thời gian mới tìm ra sự thực. Nếu không nhờ thiên sư trình bày nội vụ tất Vương gia không khỏi bị một phen sóng gió hãi hùng, còn lâu mới biện minh xong.

Vi Tiểu Bảo cười nói :

- Dương huynh dạy quá lời. Lệnh Vương gia thật là con người khách khí.

Miệng gã nói vậy nhưng trong bụng mắng thầm :

- Ta hận mình chưa làm cho tên hán gian Vương gia của các người chết sặc máu là ta chưa cam lòng. Chỉ vì Hoàng Thượng là bậc thánh minh, nên biết rõ chân tướng. Vương gia các người mới đáng vô sự. Bây giờ cơ sự đã xảy ra thế này ta cũng đành thuận gió theo chiều cho yên chuyện. Ta không ngờ bữa nay gã này lại đến đây giải vây cho ta.

Cát Nhĩ Đan đưa mắt nhìn Vi Tiểu Bảo từ đầu đến gót chân rồi lại từ gót chân trở lên đầu, rồi nói :

- Té ra tiểu hoà thượng đây chính là tiểu thái giám giết chết Ngao Bái. Ta tuy ở sứ Mông Cổ cũng được nghe danh hoà thượng. Nhưng Ngao Bái nổi tiếng là dũng sĩ số một ở Mãn Châu còn võ công của hoà thượng học ở chùa Thiếu Lâm đâu được đến thế ?

Vi Tiểu Bảo cười đáp :

- Võ công của tiểu tăng hãy còn kém cỏi lắm, nói ra không khỏi làm trò cười cho các vị. Kể về võ công, thực ra tiểu tăng đã trải qua rất nhiều người truyền dạy. Tỷ như Dương đại ca đây cũng truyền dạy cho tiểu tăng được hai chiêu là "Hoành tảo thiên quân" và "Cao sơn lưu thủy".

Gã nói rồi đứng dậy vung tay biểu diễn hai chiêu này. Chiêu thức của gã tuy chẳng có chút nội lực nào, nhưng người ngoài cũng nhận ra đúng là Mộc gia quyền chứ không phải giả dối.

Dương Dật Chi lại nói :

- Cũng nhờ Thiên sư biểu diễn hai chiêu đó cho Hoàng Thượng coi mà nhận ra được ngay là Bình Tây Vương gia của bọn tiểu nhân bị kẻ thù vu hãm.

Thiếu nữ áo lam bây giờ không còn lộ vẻ uất hận như trước nữa, thị dụ giọng hỏi:

- Theo lời Dương tứ thúc nói thì tên tiểu hoà thượng này là kẻ có ơn với Bình Tây Vương phủ hay sao ?

Dương Dật Chi đáp :

- Đúng thế ! Sau này nhị cô nương gặp Thế tử, ngài sẽ nói cho cô nương hiểu rõ.

Thiếu nữ trầm ngâm một lúc rồi hỏi Vi Tiểu Bảo :

- Vậy những chuyện người đối xử với chị em ta là...trò đùa hay là có chỗ dụng tâm nào khác ?

Vi Tiểu Bảo đáp :

- Đùa cợt là không phải, nhưng dụng tâm thì có đấy.

Gã nhủ thầm :

- Chỗ dụng tâm của ta là lấy được em cô làm vợ nhưng trước mặt đông người nói ra sao tiện ?

Thiếu nữ hỏi :

- Chỗ dụng tâm của người thế nào ?

Vi Tiểu Bảo chỉ mỉm cười chứ không trả lời.

Mọi người đều nghĩ bụng :

- Gã đã có chỗ dụng tâm thì dĩ nhiên không tiện nói ra trước mặt mọi người.

Xương Tề đứng dậy chấp tay nói :

- Thưa phương trượng đại sư cùng Hối Minh thiền sư ! Bọn bản tăng đến đây có điều lỗi mẫn gây nên tội lỗi xin hai vị miễn trách. Bọn bản tăng xin cáo từ.

Hối Thông chấp tay đáp lễ nói :

- Quý khách đến chơi, xin hãy dừng lại dùng cơm chay, nhưng vị nữ thí chủ này...

lão nghĩ tới thị là gái giả trai để vào chùa đã bỏ đi không cứu xét lại mời dùng trai là không hợp với qui củ bản tự, nên ngập ngừng không nói hết lời.

Xương Tề cười đáp :

- Đa tạ ! Đa tạ ! Đã được phương trượng sư huynh không làm khó đã là may. Bọn bản tăng xin miễn dùng trai phạm.

Mọi người cáo từ ra về. Phương trượng cùng Vi Tiểu Bảo và Trùng Quan tiến chân ra ngoài cửa sơn môn.

Bỗng nghe tiếng vó câu dồn dập. Mười mấy người cưỡi ngựa đang chạy tới rất gấp.

Khi gần tới nơi mọi người nhìn rõ bọn kỵ mã toàn mặc y phục Ngự tiền thị vệ, cả thảy mười sáu người.

Chưa tới trước chùa mười sáu người đã xuống ngựa, hàng đội chỉnh tề tiến vào. hai người đi trước là Trương Khang Niên và Triệu Tề Hiền.

Trương Khang Niên vừa thấy Vi Tiểu Bảo đã lớn tiếng hô :

- Đò... đò đại nhân ! Lão gia mạnh giỏi ạ !

Y toan hô "Đò thống đại nhân", nhưng thấy Vi Tiểu Bảo mặc áo tăng bào nên gọi hàm hồ cho xong. Mười sáu người đều lạy phục xuống đất.

Vi Tiểu Bảo cả mừng vội đáp :

- các vị đứng dậy đi. Bất tất phải đa lễ. Hàng ngày bản tăng vẫn nhớ tới các vị.

Cát Nhĩ Đan thấy mười sáu vị này đều là Ngự tiền thị vệ, phẩm trật khá cao mà đối với Vi Tiểu Bảo cung kính như vậy thì nghĩ bụng.

- Tên tiểu hoà thượng này quả nhiên có nhiều lai lịch.

Theo thể chế nhà Thanh thì chức tổng binh vào hàng chánh nhị phẩm, thị vệ hạng nhất vào hàng chánh tam phẩm, thị vệ hạng nhì vào hàng chánh tứ, bọn Trương Khang Niên quan hàm còn kém Mã tổng binh nhưng chúng là thị vệ trong triều, thân cận đức Hoàng Đế, nên coi các võ quan ở ngoài không vào đâu. Chúng ngó Mã tổng binh chỉ gật đầu chào mà đối với Vi Tiểu Bảo thì lại cực kỳ cung kính.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***